

16.
G. 11. num. 30. 17
1708, 3
27 9 33.
DISPUTATIO JURIDICA
De

RESCRIPTISSUM-
MI PRINCIPIS AD MA-
GISTRATUS INFERIORES,

vulgò
Von Kaysertlichen Befehl Schreiben!

P. 27.
DIVINA AUXILIANTE ac FAVENTE GRATIA
RECTORE HUIUS UNIVERSITATIS MAGNIFICENTISSIMO,
REVERENDISSIMO ET ILLUSTRISSIMO DOMINO,
DOMINO

PHILIPPO WILHELMO,
S. R. I. COMITE de BOINEBURG,

SACRÆ CÆSARÆ MAJESTATIS CONSILIARIO INTIMO &
CAMERARIO, nec non METROPOLITANARUM ECCLE-
SIARUM, MOGUNTINÆ & TREVIRENSIS CA-
NONICO CAPITULARI SENIORE,
EMINENTISSIMI PRINCIPIS ELECTORIS MOGUNTINI CON-
SILIARIO INTIMO, ac CIVITATIS TERRITORII que
ERFURTENSIS PRO-PRINCIPE
DOMINO SVO GRATIOSISSIMO &c.

APPROBANTE MAGNIFICO ICTORUM

Collegio, in Universitate Hierana Electorali

SUB PRÆSIDIO

VIRI CONSULTISSIMI

DN. JOHANNIS HENRICI Meiers!

Regim. Elect. Consil. Profess. Decret. Publ. p. t. Facult. Jurid. Dec.
& Sen. nec non Judicii Elect. Asses.

Publicæ Eruditorum Disquisitioni submitte

Albertus Christophorus Giesel

Norimbergensis, Author & Respondens.

Die 4. Junij 1708. horis confusus.

ERFURTI, Typis Groschianis, Acad. Typogr.

DISPUTATIO JURIDICA

DE
RESCRIPTIS
IN TRIPLICI ARMA
GISTRATU INTELLECTUS

AVGVSTINVS
DE
SACRA
SACRA
SACRA

PHILIPPO WILLIAMO
GREGORIO

AVGVSTINVS
DE
SACRA
SACRA
SACRA

AVGVSTINVS
DE
SACRA
SACRA
SACRA

AVGVSTINVS
DE
SACRA
SACRA
SACRA

AVGVSTINVS
DE
SACRA
SACRA
SACRA

AVGVSTINVS
DE
SACRA
SACRA
SACRA

AVGVSTINVS
DE
SACRA
SACRA
SACRA

2
Egregium Studii specimen das,
Docte Gibeli,
Pulpita dum Themidos non sine
laude subis.

Hoc, precor, egregium studium
compenset Apollo,
Et Tibi Doctorum præmia larga
dicet!

Præmia nam tribuit Mavors in-
signia torvus,

Cur non & Phœbus munera
grata ferat?

Hoc ego vaticinor, Phœbus dona-
bit honores,

Atq; Deus, voto pondus adesse,
dabit.

Hicce

*Nobil. & præstantis, hujus Dissertationis Dn. Au-
tori, inter suos Auditores sincerè dilectò be-
nevolùm animùm gratulabundus contestari
voluit*

JOH. HENR. MEIER / D.

Electoral. Regim. Consil. Prof. Decr. Publ.
Facult. Jur. Sen. & Tribunal. Erfurt. Asses.

Prin-

P Rincipis exquiris Responsum',
Fautor amande,
Summi per docto iudicio ac calamo;
Hinc Tibi Supremus semper respon-
deat, opto,
Princeps, quo valeas commoda
ferre diu.

M. Johannes Georgius Just.
φιλοφιλίας χάριν ἐπεδήσας

GIBELIUS

καὶ ἀναγρ.
LEGIBUS, I.

L EGIBUS en Themidos semper
Tu rite vacasti
Id præsens specimen fat probat
atque notat.

I, nunc iusta Themis nunquam Ti-
bi ferta negabit,
Hæc cape, namque manent, O-
minor atq; precor!

Prolixiori animo quam calamo de specimine in-
dustriae Tus gratulatur

Eduardus Hœren / LL. Cultor.

ἀνευ κειμένων ἢ προοιμίας ἢ

TH. I.

Thactenus receptæ methodi limites non tranſiliam, ſed ejuſdem ductum ſequar & attendam ἢ ἀνευκειμένων ſtatim in frontiſpicio huius Diſſertationis conſiderare & evolvere debui ac volui: Illa vero primitus proponit Etymologiam, Homonymiam & Synonymiam.

TH. II.

Etymologia non difficilis eſt, & fermè indigna ſpeciali tractatione, cùm illa ſatis clara ſive in aprico ſit. *Reſcriptum* igitur nomen habet, & proinde derivatur à vocabulo *Scriptum*, hac enim de cauſa fiunt vel decernuntur Reſcripta, ut juſtitia adminiſtretur partibus litigantibus, ac ſupplicantibus, quippe ut plurimum iis hoc modò reſpondetur ac reſcribitur à Summo Principe, ceu ex ipſis rerum documentis nempe ipſamet obſervantia ac quotidiano uſu Supremorum Judiciorum Cæſareorum ſatis ſuperque patet. Nam *ſupplicationum terminus*

A 2

atque

atque finis sunt Rescripta, quibus Princeps supplicibus Libellis respondet ac rescribit, undè & nomen sortiuntur. Weseubec. in Comment. ad Cod. de divers. Rescript. &c. n. 1. Quapropter ferè omne Principis Responsum ac De-areum vel Mandatum in generali significatione vocatur Rescriptum: prout imprimis Stylus diversarum Curiarum arguit & testificatur. Hinc jam notari meretur notabilis ille textus Juris omninò huc reverendus, qui legitur satis apertè in l. licet 23. ff. de usu & usufruct. & redit. &c. per legat. dat. ubi sequentia habentur verba: licet testatori repetere legatum usufructus, ut etiam post capitis deminutionem debeatur: & hoc nuper Imperator ad Libellum rescripsit. Ex hætenus adductis igitur sufficienter elucescit Etymologica origo prædicti vocabuli Rescripti, cujus scrutinium Onomatologicum porrò nunc occurrit.

TH. III.

Homonymia hæc in variis significationibus vocabuli Rescripti pariter consistit, quæ, ne errores pariat, peculiariter erit explicanda. Significat verò hoc verbum idem, quod Lex vel Constitutio, nec non Mandatum Pragmatica Sanctio, Privilegium, Dispensatio, Indulgentia, Restitutio, Beneficium singulare Principis, quæ nil aliud sunt, quam Rescripta Gratia: hæc verò maximoperè differunt à Rescriptis Justitiæ, utpote quæ ideò Rescripta ad lites appellantur. Menochius Consil. 100. n. 34. Scopus enim eorundem eò unicè tendit, ut Justitia administratur, & incolumis aut illæsa conservetur, nec non Injustitia præcaveatur: hac duplici enim de causa rescribere
re in-

solent Principes Superiorem recognoscentes ab Imperatore investiti & hac ratione ab Ipso dependentes.

TH. IV.

Progredior ad Synonymiam ordine sic exigente. Sunt verò hic æquipollentia vocabula idem nempe designantia, sub autem modò nihilominus dissimilia, nempe: *Comminatio, Epistola, Programma, Subscriptio tot, Tit. C. Commination. Epistol. Programmat. Subscriptio. auctoritatem Rei Judicatæ non habere.* Huc pertinent etiam sequentia idem pariter significantia vocabula: *Lex & Constitutio Principum.* Id quod satis dilucidè patet ex *l. quod Principi. 4. pr. & §. 1. ff. de Constitut. Princip.* ubi expressè dicitur, illud, quod Principi, scilicet Summo vel Imperatori placuit, *legis* habere vigorem & quodcunque Imperator per *Epistolam & Subscriptionem* statuit *legem* esse, nec non *Constitutionem* vulgò appellari. Sanè hæc omnia ejusdem vel consimilis significationis esse, nemo dubitare potest.

TH. V.

Fractò cortice, erit nucleus degustandus; Pergo igitur & devenio jam ad *περιγραφολογίας*, quæ proponit conveniente serie *Definitionem* aut potiùs descriptionem *Rescripti Summi Principis*: cum illa accuratè tradi nequeat, ob varietatem circumstantiarum essentialium hic occurrentium. Definitur verò ita: *quòd sit Rescriptum à Principe Summo factum sive datum supplicantiibus, ut sic vel hoc modò promoveatur Justitiæ administratio & executio, aut Gratiæ vel beneficii alicujus fiat concessio.*

TH. VI.

TH. VI.

Genus in definitione constituitur Responsum Principis; Omne enim Principis Responsum in latâ significatione vocatur Rescriptum. Nam id imprimis elucescit ex clarissimis verbis *l. si Libellum 1. C. de divers. Rescript. &c.* *Si Libellum de communi causa tu fraterve tuus dedisti; quamvis Rescriptum ad unius personam directum sit utri- que tamen prospectum est.* Etenim scopus primarius supplicationum eò tendit, sive talis est, ut impetretur Rescriptum, utpotè quo supplicantibus aut petentibus, de Jure suo responderetur, quamvis non semper ad placitum eorundem, quia multa petuntur, quæ Jure non conceduntur, aut aliter quam postulatum fuit, decernuntur. Sic igitur non omnibus rescribitur juxta petitionis tenorem, sed saltem iis, qui iusta petunt; vel quorum desiderium Juri ac Justitiæ omnino conforme est, faciliè erit assentiendum. Id quod egregiè atq; notabiliter comprobant Imperatores *THEODOSIUS & VALENTINIANUS* in *l. Rescripta. 7. C. de Precib. Imperat. offerend. &c.* quorum hæc sunt verba: *Rescripta contra Jus elicita, ab omnibus Judicibus præcipimus refutari: nisi fortè aliquid est quod non ledat alium, & prosit petenti vel criminè supplicantibus indulgeat.* Esiinde quis animadvertit, Rescripta duntaxat illis esse impertienda, qui iusta petunt. Non enim laudabile foret, ut illi, qui ad Clavum Reipublicæ sedent, aut penes quos est *ad resior*, Injustitiæ patrocinentur ac nefas foverent aut sustinerent. *Digna* enim est, *vsq; Majestate Regnantis, legibus alligatum se profiteri adq; de auctoritate Juris, pendet nostra auctoritas & reverè majus Imperio est, submittere legibus Principum.*

patum. Sunt notabilia verba *l. Digna vox. 4. C. de LL. & Constitut.* Quapropter Rescripta, quæ contra Jus Commune fuerunt impetrata, nullius momenti esse censentur, nisi talia sint, quæ illis, quibus data sunt, sive impetrantibus profunt & nemini obsunt. Si enim supplicetur contra Jus Divinum, Naturæ, Gentium, Civile, aut etiam adversus Jus Statutorum, Locale, nec non Consuetudinarium, omnino denegandum est petitum, supplicantium. *tot. Tit. C. si contra Jus vet utilitat. publ. vel per mendac. aliquid fuer. postul. vel impetrat.* Nam si ea pacta privatorum, quæ sunt Juri contraria, planè sunt invalida. *arg. l. legitima conventio 6. ff. de pactis*: multo magis rejiciendæ erunt eorum supplicationes: Idem quippè voluit & ideo publicâ lege sancivit CONSTANTINUS, Imperator in *l. nec damnosa 3. C. de Precib. Imperat. off. rend. & de quib. reb. supplic. liceat vel non.* Quamobrem hæc profert ibidem verba, quæ, ut subjungantur operæ pretium ac convenientissimum est: *Nec damnosa Fisco nec Juri contraria postulari oportet.* Sic igitur omnino deest, ut Rescripta Summi Principis sint Juri ac Justitiæ ex æsse conformia. Id quod hæctenus erat ostendendum & luculenter demonstrandum.

TH. VII.

Definitioni & Generis evolutioni subjici debet *Divisio*; Sunt verò Rescripta Summi Principis non uniformia, sed varia, alia enim sunt *Justitiæ*, alia *Gratiæ*, alia *Personalis*, alia *Realis* alia *Authentica* sive originalia, alia *Exempla* saltem, alia sunt *veritati conformia*, quibus distant, quæ *veritati non conveniunt*, vel per falsa narrata à sup.

supplicantibus impetrata, hæcquæ sub- & obreptitiè elicitæ sunt. De quibus, jam occasione sic ferente, plurâ hac facientia atquæ notabilia adducenda sunt. Etenim, si per mendacium aliquid fuerit postulatam aut impetratum, id planè inefficax est, & proindè omni destituitur autoritate. Hinc notabiliter rescripserunt ac constituerunt Imperatores in *l. Præscriptione 2, C. Si contra Jus vel utilitat. publ. Sc.* quòd, præscriptione mendaciorum, vel exceptione sub- & obreptionis per falsa narrata impetrantibus oppositâ *Rescripta Summi Principis* non possint fortiri effectum: *Sive in Juris narratione mendacium reperiat, sive in facti, sive in tacendi fraude*, prout expresse sancitur in *alleg. l.* Quamobrem tacitè sempe iis inesse censetur, sicquæ subintelligitur clausula illa, *quatenus preces veritate nitantur*. Intentio enim Principis Summi nunquam præsumitur talis esse, quod Is velit decipientibus subvenire, eosque adjuvare, sed potius creditur eundem aliter rescripsisse, si non fuerit hòc modò circumventus, id quod notabiliter fuit sancitum in *l. Et si legibus 5, C. Si contra Jus vel utilitat. publ. Sc.* in sequentibus verbis: *Et si legibus consentaneum sacrum Oraculum scil. Rescriptum Cæsareum, mendax precator attulerit, penitus tamen careat impetratis. & si nimia mentientis invenitur improbitas, etiam severitati subiaceat Judicantis.* Hac de causâ juxtâ quotidianam experientiam in Judiciis sive praxi forensi sepiùs obviam adversùs *Rescripta* etiam *Summi Principis* ad petitionem partium vitiosæ, modò jam recensitò, impetrata, exceptiones sub- & obreptionis, & quidem non minus rectè quam rite opponuntur, teste *Gallio L. 2, obs. pract. 58 n. 3.* Equidem omne Rescriptum, quod sub- & obreptitiè nempe per falsi suggestio-

nem

2

nem & veri suppressionem impetratum est, per se & ipso Jure non valet, *cap. super literis* & *ibi DD. x. de Rescriptis l. 2.* & *ibi Bartolus, Baldus, Jason, & DD. C. si contra Jus vel utilitat. publ. Schrad. in Consil. 37. n. 106, vol. 2.* Falstas enim narratorum viciat totum Rescriptum sic impetratum, utpote quod illis potissimum nititur: id quod adeo verum est, ut neque Res Judicata, quæ alias instar veritatis irrefragabilis esse censetur, possit suam sortiri effectum, si tali vicio laboret. *Judicati enim executio solet suspendi, & soluti dari repetitio, si falsis instrumentis circumventam esse religionem Judicantis, manifestis probationibus fuerit ostensum. l. Judicati, 4. C. si ex falsis instrumentis vel testimoniis judicatum sit.* Exinde facile colligitur, Rescriptum Summi Principis itidem ac maximopere vel potiori Jure viciari, ob falstatem precum, cum certissimi Juris sit, quod hujusmodi Rescripta non obtineant vim Rei Judicatae. *l. 2. & l. Programma. C. Comminat. Epist. &c. Schrad. Consil. 44. num. 61. Vol. 2.* in dubio tamen verum præsumitur Rescriptum, donec falstas arguatur. Sic igitur hoc in casu veritas precum, quibus impetratum fuit, omnino probanda est: *Pragmaticas enim Sanctiones* (scil. Rescripta) *non ad singulorum preces super privatis negotiis proferri debent, sed si quando corpus, aut schola, vel officium, vel curia, vel civitas, vel provincia vel quedam universitas hominum ob causam publicam fuderit preces, manere decernimus, ut in his etiam* (ceu notanter hic adjicitur) *veritatis questio reservetur l. Universa Rescripta. 7. §. 1. C. de divers. Rescript. &c.* Quamobrem in

B

praxi

praxi forensi valdè peccatur ac perniciosè erratur, si sub prætextu eorum Rescriptorum, quæ tamen per falsa narrata fuerunt elicita, sicque falsorum executio decernatur. Id quod autem iniquissimum aut plane injustum est, cum talia Rescripta sint ipsò Jure nulla, & proindè nullum pariunt effectum: *Nec igitur Magistratibus licet, aliquid hoc modo injuriosè facere, per text. express. & specialem in l. Nec Magistratibus 32. ff. de Injuriis & famos. Libell.* Quapropter etiã huic malo remedium Juris prædictum, nempe exceptio sub- & obreptionis, saluberrimè ac utilissimè nec non efficacissimè adhiberi solet.

TH. IIX.

Sequitur jam *Causa Efficiens Rescriptorum Summi Principis*, quæ quidem ex ipsa inscriptione hujus Dissertationis luculenter patet, sicque innotescit clarissimè, quod pro eâ sit Summus Princeps, vel Imperator; Hinc Imperatores DIOCLETIANUS & MAXIMINIANUS rescripserunt in *l. Sancimus. 3. C. de divers. Rescript. &c.* in terminis ferè terminantibus: *Sancimus ut authentica ipsa atque originalia Rescripta & nostrâ etiam manu subscripta* (ceu expressè ibidem commemoratur & subjungitur) *non Exempla eorum inscribuntur.* Sic igitur prætermisâ Solennitate subscriptionis Imperatoriæ Majestatis, Rescripta omni destituuntur autoritate aut efficaciâ, & propterea talia vel tam vitiosa insinuari non debent. Huc accedit illustrationis & confirmationis gratiâ, ceu non leve argumentum summæ autoritatis Rescriptorum singularis

ris

2

ris, illa vis aut efficacia *legitimationis liberorum per Rescriptum Principis*, quæ plerumque æquipollet legitimationi per subsequens matrimonium, prout ex Jure nostro luculenter patet. Hæc verò ceu pariter eundem notissimum est, omninò supplet defectum justæ natiuitatis, & proinde tollit turpitudinis maculam ex illicito concubitu contractam. Sic igitur ars imitatur naturam, ceu alias etiam in adoptione fieri solet, utpote quæ *itidem naturam imitatur. §. minorem. 4. Institut. de Adoptione*. Quamobrem inter causas patriæ potestatis non immeritò eadem recensetur communiter, itemq; duplici de prædicta legitimatione similia enunciata vel attributa deprædicantur. Cæteroquin tanta est auctoritas Summi Principis in hujusmodi casibus vel negotiis, ut etiam non citatis agnatis vel cognatis legitimatione filiorum naturalium ab Ipso validè aut efficacissimè peragi possit, nempe vel immediatè sive mediatè per Comitem Palatinum, & quidem cæteris paribus seu rectè se habentibus, aut in terminis habilibus, ceu alias dici solet. Hic enim potissimum & necessariò requiritur consensus patris, quia in legitimatione filii naturalis patris interesse principaliter consideratur, utpote qui est moderator ac arbiter rei suæ, de ea enim solus disponere, & proinde ab alieno arbitrio in ejusmodi causis, in quæstionem sæpius vocari solitis, dependere nequit. Sic igitur pater consentiendo natalium restitutioni vel legitimationi nemini injuriam facit, utpote quæ tunc imputari nequit, cum aliquis Jure suo utatur. Tanta itaque libertas est hujus actus paterni, quò nimirum is Jus suum jam dicto modo exercet, ut eadem

cei res favorabilis nullatenus restringi possit. Quapropter pater potest filii naturalis legitimationi adstipulari etiam invitis agnatis, & quoque iis ignorantibus ac non citatis *arg. l. qui potest 174. de R. J. Gail. L. 2. Observ. pract. 142. num. 1.* idque potissimum procedit in vera legitimatione non verò dispensatione Principis Summi, etiamsi postea nascantur ex conjugio subsequente filii legitimi & naturales. *Gail. L. d. n. E. d. n. 5.* Contrarium verò obtinet in prædictis legitimatis per *Rescriptum Principis* quoad bona Feudalia. Nam illi, qui simpliciter fuerunt legitimati, non censentur ad Feuda esse legitimati, quippè jam dictum Rescriptum Summi Principis, vel Privilegium, talem legitimationem complectens, stricti Juris est, & hac de causa ad ea, de quibus non fuit expressa mentio facta extendi nequit. Hoc igitur disertis verbis in legitimationis Rescripto exprimi debet. Id quod apertissimè colligitur ex *c. Naturales filii. Si de Feudo defuncti contentio sit inter dom. & agnat. Vasalli. Lib. 2. F. Tit. 26.* ubi hæc habentur verba memorabilia: *Naturales filij, licet postea fiant legitimi, ad successionem Feudi, nec soli, nec cum aliis admittuntur.* Illud autem omnino fieri potest, ut Princeps Summus ex certa scientia, & cum clausula *non obstantibus Juribus Feudorum*, filium naturalem in præjudicium agnatorum legitimare possit, *Gail. L. 2. Observ. Pract. 142. n. 14.* Tam latè se diffundit, sicque amplissima & maxima est Principis Summi potestas! Is fanè hac de causa, solus primariò condit Rescripta, & proindè eorundem unica causa Efficiens originalis esse, meritò creditur vel censetur. Hinc maximà auctoritate

tate

2

tate insignia sunt, ceu Mandata subjectissimâ reverentiâ, suscipienda ac veneranda Supremi Judicis vel Domini Secularis sive in his terris ex Gratiâ DEI Imperantis externo & politico Regimine; quamvis ea non sint omni exceptione majora, aut plane irrefragabilia. Dantur enim exceptiones sub- & obreptionis ob falsitatem narratorum vel precum, quibus elicita fuerunt talia Rescripta, sed cum de hujusmodi exceptionibus jam supra fuerit actum, transitum facio vel progredior ad alia.

TH. IX.

Pergo jam, post consideratam *Causam Efficientem* concinnò ordine ad *Causam Formalem Rescriptorum Summi Principis*, quæ partim *in extrinsecis* partim *in intrinsecis* requisitis consistit: Ad illa passim referuntur declaratio, intimatio aut potius notificatio Imperativæ sive præceptivæ voluntatis Principis Summi (qui hodiè vocatur Imperator) per scripturam facta, à qua præcipue denominatur, sicque insignitur Rescriptum. Dicta autem Scriptura non sola sufficit hic, sed præter eam requiritur id, ut majoris auctoritatis gratiâ præmittatur aut præponatur nomen Summi Principis, itemque ut subscribatur ab eodem, & confirmetur accedente convenienti subsignatione per sigillum consuetum Imperatoris, nec non annotatione anni & diei hic pariter opus est. Quoad requisita *intrinseca* verò, jam adducenda sunt varia eaque legalia; scilicet expressio usitatarum clausularum & causæ Impulsivæ, de quâ jam plura sum propositurus, majoris illustrationis, vel potius

tius demonstrationis causâ. Equidem Rescriptum & sententia ex causa vera sustineri debent. *Gail. Lib. 1. Observ. pract. 66. n. 11.* Utrautem veritas causâ Impulsivâ innotescat, expressio ejusdem omninò fieri debet. Id quod eò magis necessarium est, quò minus negari potest, illâ omiſſa suspectum reddi Rescriptum, sicquè subreptionis vel obreptionis argui posse. Quamobrem & olim solenne fuit talem inserere conditionem Rescriptis: *Si preces veritate nitantur*: Hucquè respexerunt Imperatores *l. Universa 7. C. de divers. Rescript. &c.* Sic expresse ac publice præcipientes: *Universa Rescripta, sive in personam precantium, sive ad quemlibet Judicem manaverint, quamvis adnotatio, vel pragmatica sanctio nominetur: sub ea conditione proferre præcipimus, si preces veritate nitantur, nec aliquem fructum precatorum Oraculi (puta talis Rescripti) percipiat impetrati, nisi quaestio fidei precum Imperiali beneficio monstretur inserta.* Quæ Juris sanctio aliquatenus hodiernâ consuetudine mutata esse videtur, juxtâ quam non præcise necessarium est, ut semper hujusmodi conditio exprimat, quin ea tacitè subintelligatur *c. sedes e. si quando de Rescriptis. l. Et si legibus C. Si contra Jus vel utilitat. publ.* Huc pertinet etiam receptissima ac utilissima illa clausula: *rebus sic stantibus*, utpotè quæ omnibus actibus tacitè inesse censetur, *arg. l. in confirmando 8. & l. utilitatem. 10. ff. de confirmando Tutore &c.* Accedit hîc etiam clausula in Rescriptis aut eorundem interpretatione expresse vel tacite occurrens: (jam dictæ non abſimilis) *salvo Jure Tertij*: Intentio enim aut mens Principis Summi nunquam censetur talis esse, quòd velit

2

velit Juri alteri quæſito derogari, cum ejusdem Reſcripta Juſtitia debeant eſſe conformia, & ſalvò atque iſtaſo Jure Tertij, id eſt, ita ſint interpretranda, ne cui inferatur injuria, nullaque læſio exindè emergat, quod imprimis ſecundò illò Juris præceptò generali: *Neminem ledere*, inculcatur. Quapropter illa *Reſcripta*, quæ alias vocantur *moratoria*, nonniſi præſtità fidejuffione idoneâ ſunt valida. Sic enim in Jure noſtro expreſſe conſtitutum fuit in *l. Univerſa Reſcripta §. C. de Precib. Imperat. offerend. Sc.* cujus verba ipſamet, purius ex ipſo fonte LL. bibantur aquæ, apponere placet: *Univerſa Reſcripta, quæ in debitorum cauſis ſuper præſtandis dilationibus promulgantur, non aliter valeant, niſi fidejuffio idonea ſuper ſolutione debiti præbeat.* Atque hæc fidejuffio adedò neceſſaria eſt, ut juxta quorundam non exiguæ notæ JCTorum ſententiam, ne quidem à Principe Summo eandem remitti poſſit, ne Reſcriptum fiat creditoribus captioſum, ſicque damnoſum & nocivum. Ex multis adduco *Carpzovium in Aſſylo generali debitorum c. 4. n. 29.* necnon alios DD. quos ibidem refert & ſequitur, nempè *Finckelthufum* & *Wurmſerum*. Eatenus enim juſtitia congrua ſunt talia Reſcripta Gratia, ſive beneficia Summi Principis, quatenus procedunt ſine aliorum defraudatione & injuria. Undè omnium dilationum id commune eſt, ut non aliter indulgeri debeant ſupplicantibus, quam ut maneat indemnes, contra quos impetrantur, quibus hac de cauſa incumbit cautionis præſtatio, juxta ea quæ tradit *Mevius in Diſcuſſione levaminis inopia Debitorum. c. 7. n. 116. p. m. § 26.* Sic igitur prædicta clauſu-

clausula, *salvò Jure Tertij*, etiam in *Rescriptis Summi Principis* interpretandis ac exequendis suum sortiri debet effectum, & proinde omnino attendi debet. Id quod ex hæcenus adductis rationibus juris nemini obscurum esse potest, quibus porro suffragatur communis DD. sententia præterea docens, quod Princeps etiam Summus, alteri *Jus suum* non auferre possit. Hocque assertum communi Jurisprudentum consensu firmatum, *nemine discrepante*, uti respondit *Ziberius Decianus in Consil. 25. n. 8. & seqq. vol. 1.* quem refert & sequitur *Vultejus in Consil. 35. n. 153. vol. 3.* ubi *Menochium* pluresque alios consentientes allegat. Neque hic obstat, quod Sacrilegij instar sit disputare vel dubitare de potestate Supremi Principis *l. Disputari. 2. C. de Crimine Sacrilegij.* Quamvis enim regulariter hoc verum sit, tamen suas patitur exceptiones instar aliarum regularum. Excipitur enim non immerito hic casus, si aliquo Principis Summi facto alicujus Tertij Jus lædatur, tunc de voluntate & scientia Principis disputare interdictum vel illicitum non est; ceu notabiliter & expresse tradit *Gail. L. 1. Obser. pract. 14. n. 6.* Etenim is aliquando male instruitur, nec unquam præsumitur, Principem aliquid contra Jus & Justitiam disponere voluisse; quia vult, omnes suos actus regulari à Justitia Poli & Fori. Potest quidem Princeps Summus contra Jus disponere, adjectâ clausulâ, *non obstante*, sed in dubio non præsumitur hoc velle, sicque non de ejusdem potestate, cujus intuitu solutus esse legibus creditur, sed potius de ejusdem voluntate dubitatur, quod Princeps non præsumitur quid dispositurus contra jus; & si hoc fecerit, præsumi-

2

fumitur id, per importunitatem supplicantium concessit.
se. *Gail. d. l. n. cit.* Quamobrem supra dicta hactenusque
deducta clausula: *salvo Jure Tertij*, semper ipso effectu
tacite inesse censetur Rescripto, quamvis illa ex-
pressis verbis eidem non sit inserta, *Cephal. in Consil.*
186. num. 33. vol. 2. Reusnerus in Consil. 1. num. 173.
vol. 1. Bruckmann. in Consil. 39. num. 76. quos allegat
& sequitur *Vultejus in Consil. Marburg. 35. num. 159.*
vol. 3. Cum verò hæc nondum sufficiant de Clausulis Re-
scriptorum, porro observandum est, dari adhuc ali-
am, quæ vocatur: *ex certa Scientia*, & tam efficacem
esse, ut ea tollat subreptionem, obreptionem, & alias
prætensum defectum intentionis Imperatoris rescriben-
tis, *Schraderus in Consil. 46. num. 34. vol. 2.* Inducit
etiam eadem clausula, Rescripto si fuerit addita, præ-
sumtionem plenitudinis potestatis, quia habet vim clau-
sulæ derogatoriæ. *Gail. L. 2. Obs. Pract. 56. n. 14.* Et
enim plenitudo potestatis tam late se extendit, ut eo
in casu, quando Princeps aliquid vult ex certa scientia,
nemo possit ei dicere, cur ita facis? *Gail. Lib. d. n. 15.*
Hinc nulli permittitur de eo, quod sic à Rege, alio-
ve Summo Principe gestum vel factum est judicare.
Schrader. in Consil. 23. num. 96. Verum enimverò, etsi,
prout demonstratum est, suprema sit Principis pote-
stas. tamen intrâ limites Justitiæ debet esse conclusa,
& quantum major est Principis potestas, tantò magis æ-
quitatem exigit, & justitiam, quæ imprimis colenda
est. *Gail. L. 2. Observ. Pract. 56. num. 1.* Etenim Prin-
ceps à DEO constitutus est, ut faciat Judicium & Ju-
stitiam, *Idem d. l. n. 11.* Sic igitur *Imperatoriam Majes-
ta.*

statem, inquit Imperator Justinianus in Proœmio In-
stitut. non solum armis decoratam, sed etiam legibus
oportet esse armatam, ut utrumque tempus & bellorum
& pacis rectè possit gubernare; Quapropter, si fines &
terminos justitiæ, seu limites sibi præfixos, transgre-
di non vereatur, peccat contra ordinationem Dei
& Principis nomine indignus est c. scelus 2. qu. 1. Hoc
enim Ipsi concessum non est, nec id facere potest, ut
LL. contemnat. Nam quæ lædunt pietatem, existima-
tionem, verecundiam nostram, & generaliter quæ
contra bonos mores fiunt, nec facere nos posse cre-
dendum est per text. special. & expressum in l. filius. 15.
ff. d. Condit. Institut. Tanta sanè est autoritas Juris, ju-
stitiæ & legum ut nemo absolutè iisdem superior esse
conferatur? Id quod satis apertè colligitur ex l. Leges
sacratissima. 9. C. de Legib. &c. cujus verba apponi o-
mnino merentur: Leges sacratissima, quæ constringunt
omnium vitas, intelligi ab omnibus debent: ut unuer-
si præscriptò earum manifestius cognitò vel inhibita de-
clinent, vel permissa sectentur. Si quid verò in iisdem
legibus latum fortassis obscurius fuerit, oportet id ab
Imperatoria interpretatione patefieri, duritiamque le-
gum nostræ humanitati incongruam emendari. Sic itaque
Summus Princeps leges saltem interpretari aut
declarare non vero abrogare, aut tollere potest & de-
bet, nisi contrarium suadeat urgens necessitas, aut
alia maximè ardua gravissima & rationabilis causa.

TH. X.

Explicatis nunc Causa formali, & huc pertinen-
 tibus

2

tibus potissimis clausulis (quantum pagellarum angustia & scopus præfixus permittit) deductis & expositis, ad *Causam Materialem* me jam accingo, ea verò in omnibus illis negotiis consistit, quæ licita & proinde concessione Imperatoriâ non indigna sunt. Primariò autem & præcipuè lites hic occurrunt & negotia controversa, utpote quæ ut plurimum materiam suppeditant Rescriptis Summi Principis. Id quod manifestissimum esse, concluditur *ex l. Quoties 2. C. de Precib. Imperat. offerend. Sc.* ubi sequentia leguntur: *Quoties Rescriptò nostrò moratoria præscriptio permittitur, aditus supplicanti pandatur. Quod autem totius negotii cognitionem tollit, & vires principalis negotii exhaurit, sine gravi partis alterius dispendio convelli non potest, nec præscriptionis igitur peremptoriæ relaxatio petatur.* Exindè satis clarè patet per Rescripta eam quoque controversiam vel litem terminari, quæ inter debitores supplicantes & Creditores, utpote quorum jus sine eorum gravi dispendio sic convelli nequit, agitur, & proinde talis negotii controversi cognitionem tollit. Sic igitur manifestissimum est, Rescripta Summi Principis plerumque occupari circà causas forenses, vel eas, quarum Disceptatio & decisio in foro fieri solet. Hinc diversa esse censetur ratio illarum, quæ per transactionem jam sopitæ ac finitæ sunt. Egregiè id comprobatur, & confirmatur textus expressus, *in l. Causas 15. C. de transact.* ubi hæc extant verba: *causas vel lites transactionibus legitimis finitas Imperiali Rescripto resuscitari non oportet.* Adèò enim transactio finem litibus imponit, ut instrumenta & probationes nil contrà eandem efficere possint

C 2

possint, sicque sub prætextu illorum, quamvis noviter repertorum, transactio retractari non potest. Hinc talia documenta quæ aliàs vim probandi indubiè habent, adversus amicabilem compositionem transigentium jam factam, ulterius non efficacia sunt, sed ipso jure irrita ac caduca fiunt, etiamsi hoc inter transigentes actum non esset, *per text. notabilem in c. 1. x. de transact. Gail. L. 2. Observ. pract. 70 num. 8.* Tantæ siquidem est efficaciæ & authoritatis transactio! Accedit manifesta ratio paritatis, quia Sententiæ vel Rei Judicatæ æquiparatur transactio. *Non minorem enim auctoritatem transactionum, quam rerum judicatarum esse rectè ratione placuit: Siquidem nihil ita congruit fidei humanæ, quam ea, quæ placuerant custodiri, sic disertè traditur in l. non minorem. 20. C. de Transact.* Quamobrem Rescriptum Summi Principis contrà sententiam, quæ transivit in Rem Judicatam, non valet, sed planè inefficax esse censetur, etiamsi clausula, *non obstante tali sententia*, adjecta fuerit. *Gail. L. 2. Obs. pract. 58. num. 6.* ubi singulare ac notabile præjudicium atque sic decisum fuisse in Camera Imperiali, quòd nempe Rescriptum Principis contrà Rem Judicatam non valeat, refert. Deindè huc pertinent ea negotia, quæ à clementia Summi Principis unicè dependent ac proficiscuntur, sive beneficia, hæc consimili ratione materialiter ingrediuntur, *Rescripta Summi Principis.* Hucque allegari meretur notabilis textus, qui existit, *in l. si qua C. de divers. Rescript. & c. si qua beneficia*, definiunt ibidem Imperatores, *personalia sine die & consule fuerint deprehensa, auctoritate careant.*

Ex

2

Ex his verbis luculenter constat & solidè concludi potest, quod Rescripta in Jure nostro vocentur etiam beneficia. Id quod pariter inculcatur in proximè sequente *l. Sacrilegii. §. C. de divers. Rescript. &c.* quam etiam hic cum apprimè meo proposito inserviat, apponere placuit: *Sacrilegii instar est, super quibuscunque administrationibus vel dignitatibus promulgandis, divinis obviare beneficiis.* Ex dictis & hucusque deductis igitur evidentissimè elucescit, *Rescripta Principis Summi* ratione materiæ objectivæ non esse uniformia, sed duplicia, sicque bipartita prout hætenus demonstratum fuit.

TH. XI.

Proponenda est è causarum serie adhuc causa *Finalis* Rescriptorum Summi Principis, quæ est vel administratio Justitiæ, aut Gratia concessio, cum per varia considerandi ratione sicque diverso respectu illa sint vel Gratia aut Justitiæ, ceu ex anterioribus innotescit. Huc pertinent Promotoriales, sive hujusmodi Rescripta, quæ pro administranda Justitia intra certum tempus decernuntur in Camera Imperiali, teste *Gail. L. 1. observ. pract. 28. n. 7.* cui etiam suffragatur hodierna praxis forensis & quotidiana experientia in supremis dicasteriis sæpius obvia. Denique non defunt legalia fundamenta id egregiè ac solidè comprobantia, è quorum seriè caput quasi extollit, sive palmarium hic suppeditat argumentum memorabilis ille text. Juris, qui habetur *in l. ult. C. de Relation.* cujus verba sequentia, annotatione peculiari dignissima adduci merentur: *Si quando ratio aut necessitas est in negotiis, nostra inquirunt in d. l. Imperatores Judicia re-*

quirendi expectandique Responsa: omnes omnino causas relationis series comprehendat, ut recitata consultatione, quæ ita est dirigenda propemodum actorum reversione non sit opus, actis etiam necessario sociandis. Quibus verbis quid manifestius dici potest? Cum enim Judicia Summi Principis sive ejusdem Responsa, quæ, ceu supra fuit deductum, nil aliud sunt, quam *Rescripta* Imperatoria, requirantur & expectentur in talibus negotiis, quæ ex relatione Judicum inferiorum ad Superiorem facta, & actis Judicialibus sunt determinanda & dijudicanda; Sanè facile exinde colligitur scopum aut finem Rescriptorum Summi Principis ut plurimum dirigi ad Justitiæ administrationem ut nempe eadem promoveatur, ceu jam commemoratum fuit. Facit huc etiam insignis ille locus in *l. ea que 3. C. Comminat. Epist. Programmat. subscript. auctoritat. Rei Judicatae non habere.* ubi ita Imperator loquitur: *ea que causâ cognitâ statuuntur, subscriptionibus revocari non posse, sæpè rescriptum est.* Ex his igitur quæ dicta sunt, satis superquæ liquet, quod Rescriptorum, de quibus in hac Dissertatione agitur, causa Finalis primaria sit administratio Justitiæ, quamvis negari non possit, etiam Gratiâ Summi Principis aut Imperatoris per Rescripta concedi, ceu supra jam monitum fuit.

TH. XII.

Denique varii ac multiplices effectus Rescriptorum Summi Principis sunt subjungendi, ad quos pertinet primo singularis illa auctoritas, quæ iisdem tribuitur ac talis tanteque est, ut sacrilegii instar esse censeatur, de
corun-

2

eorundem potestate & viribus dubitare, ceu expresse sancitum in *l. Sacrilegii instar. §. C. de divers. Rescript.* &c. Vim legis quidem regulariter non habent Rescripta nisi inter partes litigantes & acquiescentes, prout itidem expressis sicque clarissimis verbis docetur in *l. Quæ ex relationibus 2. C. de LL. &c.* Sic igitur irrefragabilis lex est omnino superior Rescriptis, utpote quæ revocari ac cassari omnino possunt, præsertim si per falsa narrata impetrata, aut contra Jus elicitæ fuerint, ceu jam demonstratum fuit in antecedentibus. Secundo huc refertur Juris controversi determinatio ac declaratio Imperatoria. Etenim factum non solet supplere Summus Princeps, sed Jus, ubi expresso jure destitimus aut si Judex inferior de intellectu legis dubitet. *Brumm.* in *Comment. ad Cod. in l. si quis 1. de Relat. n. 3. p. m. 900.* Quapropter inter æquitatem, jusque interpositam interpretationem, nobis Solis & oportet & licet inspicere, uti rescripsit Imperator CONSTANTINUS in *l. inter. 1. C. de LL. & Constitut. Princip.* &c. non verò Jus controversum tantum, sed etiam factum litigiosum hoc modo deceditur, sicque enascitur Tertius Rescriptorum dictorum effectus, qui est litis in facto consistentis decisio. Id quod exinde patet, quia per Relationem ad Summum Principem factam, qua procul dubiò Rescripta eliciuntur vel impetrantur, sed etiam factum, præsertim si fuerit ex actis notorium proponi potest ac debet, *arg. l. si quando 3. C. de Relation. l. super delictis 2. C. b. T.* cum hoc itidem referri ac discuti debeat. Quarto huc pertinet litis vel processus Judicialis ordinatio, de qua imperator CONSTANTINUS

NUS expresse in *l. si quis 1. C. de Relation.* sequentibus rescriptit verbis: *Si quis Judicium duxerit referendum, nihil inter partes pronunciet, sed magis, super quo hesitandum putaverit, nostram* (nempe Summi principis) *consulat scientiam.* Quinto effectibus Rescriptorum Summi Principis non immerito, cum Rescripta (ceu supra jam fuit dictum) duplicia sint, nempe non saltem Justitiæ, sed etiam Gratiæ, annumeratur *legitimitio* ceu Angulare beneficium clementiæ Imperatoriæ, cujus ulterior deductio nunc plane supervacanea esset. Sextò hic notari meretur Privilegiorum concessio; illa enim pariter per Rescripta Summi Principis impertienda supplicantis attestante hoc imprimis experientia quotidiana. Accedit quod omnis Gratia Principis videatur fieri hoc pacto, ut inde conficiatur scriptura (sive Rescriptum) *Consil. Marpurg. 16. n. 20. Vol. 1.* Hinc consimile Mandatum Regis, si continet Gratiam, debet probari per scripturam, *cit. Consil. Marpurg. 16. n. d. Vol. alleg.* Denique Septimo agmen hujus partitionis claudit criminis remissio, quæ præsupponit jus aggratiandi. Hæcque respexisse videntur Imperatores in *l. Rescripta 7. C. de Precib. Imperat. offerend. &c.* ibidem enim expresse dicitur, quòd per Rescripta crimen quandoque indulgeatur supplicantibus; remissio enim pœnarum non nisi Summo Principi competit, quoniam derogat legi *Consil. Marpurg. 27. n. 58.* cui derogare is, qui inferior est Principe, non potest, quantumvis Jurisdictionem omnimodam habeat. *Consil. Marpurg. d. l. n. 59.* Sic igitur talis ac tantus actus Gratiæ vel indulgentiæ in pœnis remittendis singulariter & unicè dependet à
pleni-

plenitudine potestatis vel supereminente dominio Principis.

TH. XIII.

Tandem de Rescriptorum *contrariis* erit agendum. Hic occurrunt primariò & potissimum exceptiones Sub-ac obreptionis suprà uberius propositæ, sat fusè explicatæ, ut uberior explicatio hic supervacanea videatur. Sunt verò tales, quod breviter addendum, insignis efficaciam, atque sic comparatæ, ut possint contra cuncta Principis summi Mandata, nec non adversus Rescripta ejusdem opponi. Omnia enim Principis *Rescripta*, omnia ejus Mandata, etiam *sine clausula* tacitam hanc vi ipsâ continent conditionem, si preces veritati sint conformes. *Gail, Lib.1. Observ. Pract. 14 n. 2.* Id quod adeò verum est, ut eapropter non indecorum ac iniquum fuerit, prædictam exceptionem omninò attendi, & proinde ad probationem esse admittendam. Hac de causa enim in Judicio Camerae Imperialis Supremo, eadem, si non fuerit notoriè calumniosa, admittitur, & post factam probationem cassatur, etiam Mandatum sine clausula, ac impetrans ad expensas condemnatur: uti judicatum esse in causa *Dettingen* contra *Dettingen*/ item in causa *Zrier* contra *Zrier* referente *Gail. in cit. L. 1. Observ. Pract. 14. num. 3.* Hic igitur notari merentur, hujusmodi Mandata sine clausula atque Rescripta non habere parendi necessitatem, sed admittere exceptiones Sub- & obreptionis, utpotè quæ potissimum fundatur in prædicta conditione tacita, quæ tantoperè consideranda, & adeò efficax est, ut virtute
D
ejus.

eiusdem poena in jam commemoratis Mandatis sine clau-
sula, etsi iis aliàs absolutè parendum sit, comminata
tantisper in suspenso sit, donec de veritate vel falsitate
narratorum doceatur. *Gail. L. 1. de Pace publica. c. 5. m.*
ult. Cateroquin subreptio illa ex qua jam dictæ exce-
ptiones profluunt, si saltem in una parte Rescripti con-
tineatur, non vitiat neque invalidum idem reddit in a-
liis, cum utile per inutile vitari non possit, ac sepa-
ratorum separata est ratio, *per notifs. Jura.* Porrò
annullantur *Rescripta* Summi Principis per exceptio-
nem *Rei Judicatae*, quippè ea pariter obstat & rectè
opponitur Rescriptis. Etenim ea non tam efficacia sunt
ut Sententiam judicalem tunc infirmare, multò mi-
nùs abolere possint; Hinc non transeunt in Rem judi-
catam, cum sint sine prævia causæ cognitione lata &
ad instantiam unius partis saltem impetrata, ceu De-
creta extraordinaria, ideoque iisdem quòdcunque tem-
pore etiam post decendum contradici potest. *arg. l.*
prolatam. 4. C. de sentent. & interlocut. Sc. arg. l. Re-
scripta. 7. C. de Precib. Imperat. offerend. Sc. Secùs
verò obtinet in Rescriptis, quæ fuerunt partibus publi-
cata ex præcedente causæ cognitione, saltem summaria;
nam, cum sint instar sententiæ judicialis, in Rem judica-
tam transire, si suspensivum remedium interpositum
non est, neutiquam dubitandum est, *Carpz. P. 1. Const.*
26. D. 18. 19. Nicolai in process. Judiciario. cap. CXI. p.
m. 376. 377. Unica restat inter Contraria huc pertinens
evolventa ac succinctè proponenda exceptio scil. *trans-*
actionis, hæc itidem Rescriptis Summi Principis refraga-
tur, quia illa finit lites, non tantum motas & præ-
teritas

2

teritas, sed etiam futuras aut movendas. *Schrader. in Consil. 46. n. 16. Vol. 2.* Neque enim lites transactione jam sopita per Rescripta Summi Principis resuscitari possunt. *l. Causas. 16. C. de Transact.* quippe transactio ad hoc est inventa, ut finis litibus imponatur, Jura autem in quacunque causa controversa finem litium desiderant. *Gail. Lib. 2. observ. pract. 70. num. 16.* Sic igitur exceptio transactionis Rescriptis rectè opponitur eorumque vim & effectum suspendit, imò tollit, ea enim contra Rem judicatam, atque adversus transactionem, utpotè quæ in Jure Rei Judicatae æquiparatur, non valent, nec effectum sortiri possunt.

TH. XIV.

Affinia vel Consentanea Rescriptis Summi Principis sunt leges, quod enim Principi placuit legis habet vigorem; quodcumque igitur Imperator per epistolam & subscriptionem atque sic per Rescriptum statuit, vel cognoscens decreverit, legem esse constat, per text. express. in *l. quod Principi. 1. pr. & §. 1. ff. de Constit. Princip.* Huc pertinent etiam Constitutiones Principum, per quas beneficia Imperatoris, quæ ab Ejus indulgentiâ proficiunt, conceduntur, prout expressè dicitur in *l. Beneficium. 3. ff. de Constitut. Princip.* Porro inter affinia sunt referenda Mandata Summi Principis, quæ vel cum vel sine clausula decernuntur. De his generaliter notandum, quòd ea tunc decernantur, quando casus omni Jure prohibitus est, vel tale occurrat factum, quod nullò Jure justificari potest. *Gail. Lib. 1. Observ. Pract. 13. num. 3.* Porro hujusmodi Mandata sunt

D 2

sunt valida, & proinde concedenda sunt in iis casibus, ubi periculum in mora positum est, & maximoperè urget ob præsentissimam necessitatem, itemque ubi subest timor armorum, vel si casus concernat utilitatem publicam vel damnum immineat irrecuperabile. *Guil. d. l. num. 34.* Prædictis verò mandatis haut absimilia sunt Rescripta Summi Principis, de quibus hæcenus actum fuit, utpotè quæ consimilem habent auctoritatem & ferè per omnia conveniunt cum illis, nisi quod in quocunque Rescripto contenta esse censeatur clausula: *si preces nitantur veritate*; hæc autem vel expressè addenda, aut saltem subintelligenda est. De qua cum supra jam actum fuerit, amplius agere nolo. Cæterò quin ob jam dictam singularem rationem excipiuntur à classe Rescriptorum Mandata sine clausula jam commemorata, prout deducit pluribus *Brunnem, in Comment, ad Cod. in l. 7. de divers. Rescript. num. 3.* Denique huc meritò referuntur Decreta Cæsarea, quippe ea aliquatenus sunt similia ac conformia Rescriptis Summi Principis. Hucusq; igitur proposita sufficiant hæc vice, quia plura addere non licet ob temporis angustiam. Finio igitur & immensas DEO T. O. Max. ago gratias pro sua benignissima mihi hæc specialiter concessa Gratia, id unice simul vovens aut exoptans: ut sit in cunctis

SOLI DEO GLORIA!

✠ (o) ✠

ULB Halle
002 716 64X

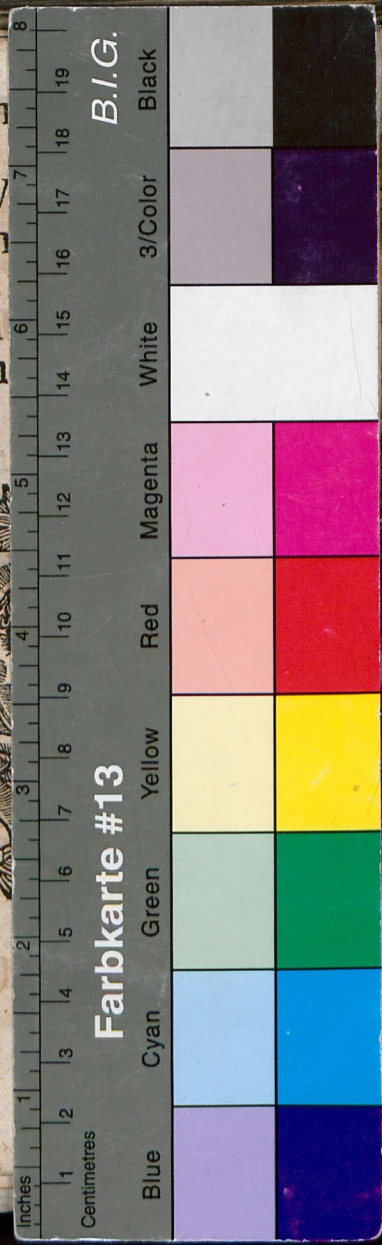
3

S. 6.

16.

1708/3 G. 11. num. 30. 17
27 9. 33.

DISPUTATIO JURIDICA
De

RESCRIPTISSUM-
MI PRINCIPIS AD MA-
GISTRATUS INFERIORES,

vulgò
Von Königslichen Befehl Schreiben!

P. 27.

Quam
DIVINA AUXILIANTE ac FAVENTE GRATIA
RECTORE HUIUS UNIVERSITATIS MAGNIFICENTISSIMO,
REVERENDISSIMO ET ILLUSTRISSIMO DOMINO,
DOMINO

PHILIPPO WILHELMO,
S. R. I. COMITE de BOINEBURG,

SACRÆ CÆSARÆ MAJESTATIS CONSILIARIO INTIMO &
CAMERARIO, nec non METROPOLITANARUM ECCLE-
SIARUM, MOGUNTINÆ & TREVIRENSIS CA-
NONICO CAPITULARI SENIORE,
EMINENTISSIMI PRINCIPIS ELECTORIS MOGUNTINI CON-
SILIARIO INTIMO, ac CIVITATIS TERRITORII que
ERFURTENSIS PRO-PRINCIPE
DOMINO SUO GRATIOSISSIMO &c.

APPROBANTE MAGNIFICO ICTORUM
Collegio, in Universitate Hierana Electorali

SUB PRÆSIDIO
VIRI CONSULTISSIMI

DN. JOHANNIS HENRICI Meiers/
Regim. Elect. Consil. Profess. Decret. Publ. p. t. Facult. Jurid. Dec.
& Sen. nec non Judici Elect. Asses.

Publicæ Eruditorum Disquisitioni submitit
Albertus Christophorus Giebel
Norimbergensis, Author & Respondens.
Die 4. Junij 1708. horis consuetis.

ERFFURTI, Typis Groschianis, Acad. Typogr.